

Dosarul nr. 2ra-1016/19

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) O. Parfeni
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci

Î N C H E I E R E

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Luncașu Mihail,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Luncașu Mihail
împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii,

împotriva deciziei din 29 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul declarat de către Luncașu Mihail și s-a menținut hotărârea din 25 iunie
2018 Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 11 aprilie 2028, Luncașu Mihail a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii.

În motivarea acțiunii, Luncașu Mihail a menționat că prin hotărârea din 19
martie 2013 a Judecătoriei Criuleni, s-a recunoscut dreptul de proprietate în
devălmășie a lui Luncașu Mihail și Luncașu Angela, cu partajarea bunurilor
proprietate a soților și determinate în proprietate.

A relatat că prin decizia din 01 octombrie 2013 a Curții de Apel Chișinău, s-a
menținut hotărârea din 19 martie 2013 a Judecătoriei Criuleni, iar prin încheierea din
07 mai 2014 a Curții Supreme de Justiție, s-a recunoscut inadmisibil recursul declarat
de Luncașu Angela.

La 19 martie 2013 Judecătoria Criuleni a emis Titlul executoriu, însă executarea
hotărârii judecătorești se tergiversează neîntemeiat de către autoritățile statului, fapt
ce îi creează prejudiciu material și moral.

A solicitat reclamantul Luncașu Mihail constatarea încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasarea de la Ministerul

Finanțelor a sumei de 50 000 lei cu titlu de prejudiciu material, încasarea sumei de 100 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 25 iunie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Luncașu Mihail.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că executorul judecătoresc a întreprins toate măsurile necesare în vederea executării documentului executoriu și a reacționat la toate cererile creditorului și în acest sens nu-i poate fi imputată tergiversarea executării.

Astfel, prima instanță a concluzionat că neexecutarea hotărârii judecătorești privind transmiterea în natură a cotelor-părți din bunurile imobile supuse partajării, se datorează atât creditorului, la caz lui Luncașu Mihail, cât și Angelei Luncașu, dar nicidecum executorului judecătoresc, deoarece partajarea în natură ține de careva lucrări de demolare, construire și zidărie, care nu au fost puse în obligația părților prin hotărârea judecătorească din 19 martie 2013, însă ele au apărut ca fiind necesare ulterior, în cadrul procedurii de executare a documentului executoriu.

Prin decizia din 29 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Luncașu Mihail și s-a menținut hotărârea din 25 iunie 2018 Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 02 aprilie 2019, Luncașu Mihail a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Luncașu Mihail, în motivarea recursului a menționat că un rol important în executarea hotărârilor judecătorești îl are nu numai executorul judecătoresc, dar și organele de drept (poliția, procuratura).

Astfel, Inspectoratul de Poliție Criuleni nu a acordat asistență executorului judecătoresc la executarea hotărârii, iar Luncașu Angela nu a fost atrasă la răspundere penală în temeiul art. 320 Cod penal.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 29 ianuarie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 02 aprilie 2019 respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Luncașu Mihail, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Luncașu Mihail.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari